

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡ. 87.

ΟΔΟΣ ΛΗΔΡΑΣ (ΚΕΝΤΡΙΚΗ) αρ. 171.
ΤΑΧΥΔΡΟΜ. ΕΙΣΟΔΙΟΝ ΑΡΙΘ. 60.

ΕΝ ΔΕΥΚΩΣΙΑ (Κέρκυρα),
τῇ 14ῃ Ἰουλίου 1926.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑΝ

ΚΑΤΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗΣ ΛΕΥΚΟΣΙΑΣ

Τὸ περασμένον Σάββατον ἦτο ἡ ἐπέτειος τῆς Κατοχῆς ἀπὸ Ἀγγλῶν ἀποστολασθῆς τῆς Δευτερονομίας καὶ συνέλθωσθαι 48 χρόνια ἀφ' οὗτος ἡ Ἀγγλικὴ Σημαία ἐκφυγίσθη ἐκ τῶν Κουρλάν, ἀφ' οὗ ἐστάλη ἡ σημαία τῆς Ἡμισελήνου. Τυραννίαι τῶν ὅλων αἰώνων καὶ κατ' ἀκριβεῖαν 307 ἔτην θὰ ἐξαμαρτίσθω διὰ τῆς ἐμφανίσσεως Σημαίας τοῦ Σταυροῦ ἐπὶ τὴν ἐπαλῆσιν τῆς Νήσου ἀσθέντος πρὸς τὸ ζήτημα, ἂν ἡ Σημαία αὐτὴ ἦεν πᾶντα ἐκείνη, τὴν ὅσων ἀναιμαρτῶσθαι ἀν γενεαὶ τῶν δούλων Ἑλλήνων Κυρίων.

στὲς ὅποιες θὰ κινηθοῦν τὰ τερά-
στια πορτοφόλια γιὰ νὰ δώσουν
τόπων εἰς τοὺς δούλουχθόμενους οὐ-
γιαδὲς 'ποῦ ἐπερίμεναν τὸ.... Ἄγιον
Φῶς τοῦ ἀνοίγματος, Φαντάζεται
καὶ ἐν τῷ ἐγγύτῳ τότε, ὅταν ὀρθώ-
σαν ὅλοι μαζί ποῖος νὰ πρωτομπε-
ρὶ καὶ πρωτοποληθῇ τὸ παρὰ τὸν μέ-
τὰ γινόμενον τὴν φασματικὴν ἐξέλι-
ξη, ὁρμητικῶς, οὐτῶς, κινηθῶσι, πατά-
σῃ ἄλλα τρώμα, Μπαζόναν τέλος
πάντο: καὶ κἀκόντων τὴν δουλειὰ τὸν
ὄχι μόνον, ἀλλὰ τὴν εὐκαλίαν τὴν ση-
μερινὴν 'δοῦ τοὺς περικυκλῶντων οὐ
ἀγοραστῶν ἀλλὰ καὶ γύρους πολλοὺς

τοῦ Μερτζάναα καὶ τοῦ Αὐττήφραα
 καὶ ἡ ἀντιρροσία τοῦ τουρκικοῦ
 ὄγκου. Ἦνε ἀλήθεια ὅτι ἀπὸ τοῦ
 1854 δηλ. ἀπὸ τοῦ Κριμαϊκοῦ πο-
 λέμου, ὅποτε αἱ Εὐρωπαϊκαὶ Δυνά-
 μεις ἀνέλαβαν τὴν προστασίαν τῶν
 Χριστιανῶν οἱ Τούρκοι ἐφέροντο
 ἀποσπῆσθαι ἡττώμενοι, ἀπὸ ἄλλας
 οἱ χριστιανοὶ ὠνήσαντες τιμὰς
 εἰς τὰ θελήματα τοῦ Τυράννου καὶ
 τῶν ἀντιστροφῶν του, ἄλλ' ἀπὸ
 τοῦ 1877-78 ἔνεκα τοῦ Ρωσσο-
 τουρκικοῦ πολέμου ἀγορεύαν ἐκ νέ-
 ου εἰς ὅλην τὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ
 ἐπομένως καὶ εἰς τὴν Κόρινθον. Μό-
 λης ἐφθανε μία εἰδησις εὐχάριστος
 ἀπὸ τῶν Κωνσταντινουπόλεων, οἱ ἀγά-
 δες περιεφρόνουντο εἰς τὴν δρόμον
 με ἐνθουσιώδη.....λύσαντες ἑναὶς
 τῶν ...Γκιανδρὸ καὶ διεδίδαν πρὸς
 κατὰ τὴν τὴν ραγιᾶδων τὴν μία
 ἡμέραν ὅτι ἤλκαζοντες 50 χιλιά-

δες Ρώσους τὴν ἄλλην 100! καὶ
 κάποτε 300! χιλιάδες, καθὼς μᾶς
 διηγείται ἀξιόπιστος συμπολίτης.

Ἐπο τοιαύτας λοιπὸν συνθήκας ἐπλήθην ἡ Ἀγγλικὴ Κατοχή, ὥστε να μὴ ἦνε καθόλου ἀνεξήγητος ἡ στάσις τῶν Ἑλλήνων Κυπρίων καὶ δὴ τῶν Λευκοσυσσιτών, ὅπου ἡ μεγάλη **«ἀπερσινία»** εἶχε τὴν φοβλήθη, ἀπὸ τὴν τὸν μεγάλου γεγονότος τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Καθεστώτος καὶ τῆς καταλήψεως τῆς Νήσου ὑπὸ τῆς κραταιᾶς Ἀγγλίας.

Ἄλλὰ ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ
θα ἐπανέλθωμεν ἀργότερα.

[ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἐν δημο-
τικῇ γὰρ τῇς Λευκοσίτης.—Το
περίφημα «ἑδύλλαι» (=νυκτερινὰ
περιπολίζει).

ΓΕΩΡΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΡΤΩΜΑ ΤΩΝ ΣΙΤΗΡΩΝ

ΠΟΥ ΣΦΕΙΛΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΟΣ ΑΥΝΑΤΑ ΝΑ ΠΡΟΑΦΩΝ.

Ἦνε θεοσώζημα, θεῖοτε· οἱ κατὰ κτεροὺς Μ.· Ἀρροῦται καὶ λέου
θεροῦται τῆς Νέσσοις μὴ ἀξιοπορέμενος οὐδέ τοῦ νῦν ἑκθεροῦντό·
τὸν θόλαρον· μὴ προσεγγίσειαι σιδηρῶς τὸν ἑκποικιαν λαόν διὰ
τὴν σχηματισσέν ἰδέας ἀντιλήψεις περὶ τοῦ χαρκτηρισμοῦ τοῦ ἀφ' ἐνὸς
καὶ περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀφ' ἑτέρου, τῆς ἀγγιστίας τοῦ, τοῦ
αὐγανῶν διδιδέοντος τὸν καὶ τὴν πεποιθὲν ἐμπολέμους προσωπικῶς ὅτι
ἦν ἄξιος καλυτέρως τύχης· Ἀντιλοῦσιν ἄλλως ἀπὸ πηγῆς πάντως
θωαῶς καὶ τὸ ἀποπέσεισθαι ἦν ὅτι σχηματιζόμενος ἐφαρμυμένως ἐντυπώ-
σις· Ὁποῖον· τινὰ δὴν μαλεσιώσαν· αὐτοὶ οἱ ἔβου· τὸ πρωτοετυπών·
ἄλλ· ἀρκοῦνται εἰς τὰς εἰδήσεις τὰς ὁποίας παρέχουσιν εἰς αὐτοὺς
ὅσοι ἀποπέσεισθαι τὸν κόλπον τὸν σχεδόν των ἐκ τὸν ἑκθεροῦντικῶς
ἐπὶ ἀλλήλων καὶ τὸν διεπάρων ἀξιοματιζούτων τὸν· ἑβου· ἀπὸ τοῦ
Μηουατέρου μέχρι τοῦ ἑβουλετου· ἄλλ· ἦν παρίγνωσιν πόσι
κατὰς ματαράσεις τοῦ γυνήσιον λαϊκῶν κατεμένου· ἀποτελοῦσιν πολὺ
λίαν πολλὰ ἐκ τὸν τοῦτοσιν προσωποῦν.

Ηλαρο, όλα όμως αυτά και εκ των απλών πληροφοριών των τόπων του έγχ η Α. Ε. θα εσχηματίσουν ιδέαν, τι σίβηρος ήνε ή έν τόποις του Κουρδικού λαού και από άλλων και ή ή από πολιτική άποψήν, ποία είνε τί αξιώσεις του και ποία είνε ή δίψα του διά δικαιοσύνην, έν ή εύρισκται άπάνται της Εθνοεθνικής πηγής και άναστα ως άλλος Τάνταλος να βράζει τα ξερομαμένα χείλη του. Εκεί άξύνουν καθώς είνε ή Σιρ Μάκκολαμ. Στήθεσιν θα ήνώσονται άραφάως ότι οι Έλληνες Κούρδοι ως λόος έν συνάμ εξεστράφημεν ή γνωρίζομεν τι θέλωμεν, τι δικαιοσύμειν να θέλωμεν από μέν. Μεγάλιν Εθνοεταίριν ή όποια έχει αναγορευμένη τοιάχριστον είπεν Σημάντα της το ήψήλότερον πολιτικό ίδανικό και τι ευγενέστατον ανθρωπιστικό ιδεώδες, το όποιο τόσιν επίδικαστος έπιστάει έμ πρώτ εις τα όύθύνοντα μέτα των λαών των πέντε Ηπειρών. Έξισχύετε ή ήνωχόντε εις το άρμα της Κούρδικής Πολιτείας επί μέν έφέταιν και είσθε, εις θέαν να γνωρίζτε καλύτερον από κάθε άλλον ποία είνε τα χείλη του.

Μπορεί το χρέος αυτό εις ταυτοτήν κατάστασιν νά 'πάρῃ διαρκῶς χωρίς ἐπισκευῆν; Ἄρα· βέβαιον. Ἐξαιτῶν τὰς λοιπὰς μεθυστικὰς εὐγενεῖς φωνῶν εἰς τὸν ἔντ. Ἐπιπρογὰς τῶν Ἀποικίων, αἱς παρὰκαλὸν ὤφελον καὶ τοιαύταις τοῦ τῆν ἀνάγκη· νὰ στείλῃ καλὸν ἐπισκευαστὴν ἄρουρ δὲν εἶναι θυνάκτων διὰ τοιαυτοῦς λόγους νὰ μαρτυρῶν ὅτιες διὰ τὴν χιμάτεν, ὅτι οὐ ἀνταξίωτος ὡς ἐπιτάλλομαι. Αἱ αἱς δὲν ὅτι ἦν ἀποροπλάκτος ὁ ἔντ. Ἐπιπρογὰς τῶν Ἀποικίων, ὅπου ἦεν ἡ ἀκούτοισι τοῖς τῆν ἁγωνιστικῇ διαπορεύσει φωνῇ μετ' τῆν ὁπίστη ἐπιτάλλω μετὰ μὲν ἡμῶς εἰς μάτην τὴν εὐμενῇ ἀκούσαντων τὸν δικαίον αἰτήματων μας.

Ἄλλ' ἐπιστρέψατε, Ἐξοχώτατε, νὰ αἱς ἐνομολήσωμεν ἀκόμη μετὰ ὑμῶν.

Τὸ γεγονός ἦν ὅτι ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ κακοδιοίκησης ἡ μάλιστα ἡ ἔλλειψη σχεδὸν κάθε μορφῆς δικαιοσύνης ἐμελλόν νάντακατασταλῶσι διὰ τῆς ἐννόμου τάξεως κραταιῶς Χριστιανικῆς Ἀννάμωσος καὶ διοικήσεως, ὡς ἐπιατεῦνθι τότε ἀπὸ τοῦ πατρὸς μας, τελείως Εὐρωπαϊκῆς.

Ἡ σπουδαίωτης τῆς ἡμέρας αὐ-
τῆς, ἡ κεφαλαιώδης σημασία τῆς,
εἶνε ἀνάγκη να ἐξαχθῇ καὶ πολὺ
ἀφοῦ ἦταν τὸ ἔξημερωμα κατόπιν
ἀπὸ τὴν ἀτέλειωτον καθόσ· ἐφαίνε-
το εἰς τὴν προηγήθεισαν αὐτῇ
ἡμῶς γενεάν· καὶ ἀπαύσαν Τουρκικὴν
νύκτα καὶ γὰρ αὐτὴ ἡ Λευθύνιστος
τοῦ Νέου Κυπριακοῦ Φύλακος
ἐσαξέφθη ὅτι εἶνε ἀνάξιος τοῦ κό-
που να ἐρευνήσῃ ἡ ἡμέρα αὐτὴ
ἔστω καὶ μὲ τὴν ἀδύνατον φλόγ-
ων προγορευτῶν πειρωθόσεων, ἀφοῦ
μόνον δύο λέξεις ἀναιφρεί γὰρ αὐτὴ
ἡ ἱστορία. Κατεγράφουν λοιπὸν εἰς
τὴν μνήμην ἡλικιωμένους συμπολι-
τὴν μας καὶ ἐπρωσιταθίσωμεν· νῦν
σχηματισσάμεν ὁποσδήποτε μιάν ἰδέ-
αν διὰ τὰ συμβάντα τῶν ἡμερῶν
ἔχελινον, ὥστε να κατορθώσωμεν νὰ
τὰ περιγράψωμεν ἔστω καὶ ἀτελῶς.

Ἀλλὰ πρὸ τῆς περιγραφῆς αὐτῆς ἄς ῥιθμῶμεν ἓνα βλέμμα εἰς τὴν Λευκωσίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὴν Λευκωσίαν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας, ὅπου τὴν γνώωσις τῆς κατωστάσεώς της εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν κατανόησιν τῶν ὁσων ἔλαβον **ἡ μάλλον δὲ ἐξέβηον** **χώρην** κατὰ τὴν 29ην καὶ 29ην Ἰουνίου (παλ. ἡμερομηνία) τοῦ 1878. Κλεισμένη μῦθοι ὅτι ἠρμήλα Ἐντεία τέρηζι τὰ ὅστωι τὴν περιβάλλουν ὡς χαλιδόβιντος κλωὸς ἡ καίμην· ἡ Λευκωσία μας ἐξοδὸς τὴν ἑορὴν πολυλόγῳ κλεισμένην μῦθοι ὅτι κλονεῖ καὶ καταδικασμένην νύ ὁποῖσθι τοῖς μουρτίων τέλος ἀπὸ μαρτυρίων.

τίς τῶν πόλιν γιᾶτί δὲν ἦταν καὶ
 τοῦσαν εὐχολον αἰ. δόση κυριεῖται
250—450 πρὶς Χρ. : ἀνὰ πόλιν γιᾶτί
 γοιμαρῶν ἱεροποιῶν ἡ **1000 πρὶς Χρ.**
2ος γὰρ ἐνα γοιμάρι ξύλου κ. λ. Ο
 ἀνθρωποὶ ἐργάζονται. 3 4 ῥοδὸς
 τὴν ἡμέραν ἐπομένως ὁ παρῶς ἦν
 ἀφίρβος καὶ σπάνιος καὶ δι' αὐτὸν
 πρέπει καὶ κάμην· ὁ καθεὶς τὴν αὐτὴν
 κονομίαν τὸν γὰρ ἀνὰ κερδίῃ τὸ πο
 μί. τὸν, 20 παρᾶδες τὴν ὅταν καὶ
 ἀνὰ περὶσεύσῃ καὶ κατὰ γὰρ ῥοῦγα
 δυὸ καὶ τρία μετρίτικα τὴν φορεσίαν
 τὰ σάκτα καὶ πασιούσῃ, 10 καὶ 15
 οὐλοῦμεν γροῖα τὸ ξενυγία κατὰ
 τὴν βερβασίαν τοῦ κ. Μιγ. Τυμβίου
 Ὅπως οὐδὲποτε ἐπαιμεν ὁ ζωοῦν
 ἔκαμε τὴν δουλειάν τὸν ἀλλ' ἀν τὴν
 χὸν ἐπεράωρησεν· καὶ ἐφῆθε, π
 βούττημα τὸτ' ἤλιον χωρὶς ἀν τὴν
 προσέχῃ καὶ ἔμεινε μέσα στήν πόλιν
 πάει! δὲν ἔχει ἀν β' γ' ἡ Ἡόστε
 ἔλκεται καὶ ὑποχρεωτικὸς θά πε
 ριμένῃ ἔως τὸ πρὸς α' ἀν τὴν πε
 ριμένον ἀδικα ἡ γυναικί τὸν κα
 τὰ παιδί τὸν νὰ στραφῇ ὅπρι τὸ
 μὲ ἀγωνίαν εὐλογον ἔνεκα τῆς ἐποχῆς

Κάθε Παρασκευὴν ἡ Ἡρότις
ἐξέλειν καὶ τὸ μεσημέρι διὰ μὴν-
δυν ὄφει διὰ τὰ εὐργαζομένων
Φρονιὰν ἀπὸ πάλιν εἰς τὴν Τετάρτην καὶ
καμὴν τὴν προσοχὴν τῆς εἰς τὸν
Ἄλλαν καὶ τὰ ἐν ἐκταστάσει
τοῦ διότι ἡ τύχη τοῦ ἐβροθίονος
ἦν αὐτοὶ οἱ... Λόγος καὶ οἱ διδασκ.
μενόμενοι οὐκ ἀνέβη τὰ πρόβατα
Ἀλλήθην πρόβατα μὲν χωριζομένην
ἀπὸ τὴν περὶ αὐτὴν διδοῦσα τὸ
γάλα καὶ τὸ μῆλιν ἐν εἰς τὸν
προσμενὸν καὶ ἐφροσίζοντα χάρι-
τες τοῦ γαλακτοῦ τοῦ Ἀδελφῶν, ἔτοι-
μα τὰ κατωκαθήμενα καὶ γὰρ συμ-
μῆν. ἂν ὁ Μονοελέμματος τυχὸν τὴν
ἡμετέραν οἱ περὶ αὐτὸν χαλοῦσθαι
ἴσται Ἀγάθος Ἀλλοτρίων εἰς δὲ
πορὸν τὰ ἐπὶ τὴν νῦν ἐκφωσθῶν ἔλ-
γειν περὶ αὐτὴν ἐν ἑκατοντῶν πρὸς

Τὸ μύρισμα, ἢ ἡ μύρτι, ἢ τὸ μύρτο
ὅπως συντίθας οἱ γεωργοὶ ἐν Κύπρῳ·
ὀνόμαζον καὶ τὸ ὅποιον ἐφέτος ἐπέφερον
ἀνυπολογίστους δυστυχίας ζήλιας εἰς τὰ σ-
τήρα, εἰς ἀσθένεια, μυκητολογική, ἡρεῖα
μὲν εἰς τὸν μικρομυκητὰ (μικτὴν μικρὴν
σκοπιὴν) *Puccinia Graminis* καὶ εἰς τὴν
ἐπιταμονιώτικὴν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα σκαρί-
μου.

Εὐνοϊκοὶ διὰ τὴν ἀναπτύξιν τοῦ μακρο-
μυκτηὸς τοῦτον ὅροι εἶνε ὁ θερμὸς καὶ
ὕγρὸς ταυτοχρόνως-καρπὸς-ὑπὸ-ταυτοῦτον ἡ
καρπὸν ὁ ἀναπτύξιν τοῦ εἶνε τὸσον ταχέως
ὥστε πρὸς ἀνακλῆν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τὴν
λείαν καταστροφὴν τῶν σιτηρῶν. Ὅταν
τοιοῦτος καρπὸς ἐπικαρπῇ, θερμὸς ὁληκτὸς
καὶ ὕγρὸς ταυτοχρόνως, ὁ γεωργὸς ἀποφασί-
ζονται καὶ λέγουσι ὅτι «θα ἔργασθῃ μὴτρὴν
Τοιοῦτον τι δὲν συμβαίνει. Ἡ ἀσθένεια ἀνα-
φαίνεται μετὰ τοῦτον καρπὸν—ἔχι διὸ
τὴν ἔρξεσεν ὁ Θεός, εἴτε διὰτι ἔπαισεν αὐ-
τὰ νέον ἀλλὰ διὸς ὁ ἐπικαρπῶσθαι καρπὸς
ἥτο τοιοῦτος ὥστε πρὸς ἐνόησιν τὴν ἀνάπτ-
ξιν τῆς. Εἰς τὴν πολυμυκτηὶ καὶ ὅταν
καρπὸς εἴνε θερμὸς ἡ σκωρία ὑπάρχει καὶ
δυναὶ νὰ ἀναρῇ ἑνωρὶς τὴν ἀνοείν. Ἡ
προβαλλόμενα τότε φυτὰ γέχουν ἀρχικῶς
τὰ πράκτικόν των χρώμα, ἐντὸς ὀλίγων ἡμε-
ρῶν κτηρινῶν καὶ τέλος κοκκινίζου. Ἐν
προσέξῃ τις ἐπὶ τὸν πλησίον τὰ ὅταν προ-
συναρπόμενα φυτὰ δὲ παρατηρήσῃ ἐπὶ τῶν
φύλλων καὶ ἰδίως πρὸς τὴν βάσιν τοῦτο
κίχλδης χρώματος κοκκινιστοῦ ἢ μελλί-
πορτοκαλιοῦ. Αἱ κίχλδης αὗται ὅταν
προσβῇ εἴνε μεγάλῃ, ἀναφανίζονται καὶ ἐν
τῶν στελετών των φυτῶν τὸ δὲ χρώμα τὸ
ἀπὸ κοκκινιστοῦ ἢ πορτοκαλλί προϊόντος τοῦ
χρόνου καθίσταται σκοτεινότερον. Τὸ κοκκί-
σμα τῶν σιτηρῶν ὑπερ-ἐξημεριῶν ἔφε-
ρῃς τὴν ἀνοείν δὲν ἥτο τίποτε ἄλλο εἰ-
μὴ προσβῇ σκωρικώσεως.

Ἐξετάζονται αἱ ἐπὶ τῶν φύλλων καὶ στελεχῶν κηλίδες διὰ μεγεθυντικοῦ φακίου παραυσιάζονται αἱ ρηγμάται ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ὀπίστης ἐκ τῶν ὁποίων ὅταν αὐταὶ ἀποκλίσθωσι τὸν σκοτεινὸν χρωματισμὸν ἐκφάνεται κοκκινωπὴ τῆς κόνης. Ἡ κοκκινωπὴ συνίσταται ἐξ ἀπεραιθρίμων μηδροσκοπικῶν χλαμυδοσπορίων (σπόρων) διὰ τῶν ὁποίων αἱ ἀσθένειαι πολλὰ ἀσθενέστερα

Ἡ δευτέρη γενεά ἀναφαίνεται, πάντα ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, περὶ τὰ τέλη τῆς νοσεως ἢ ἀρχὰς τοῦ θέρους καὶ ὀφείλονται εἰς τὰ χλαμυδοσπόρια τῆς πρώτης γενεᾶς.

Ἡ πρώτη γενεά ἀναριθμητὰ τὸ θεοῦ καὶ περὶ τοὺς ἡμετέριους καὶ ὅς τὰ σὰν τὰ γεμίζουσιν, τὰ χαλεμοσπόρια δὲ τὴν γενεὰν ταύτην ἔχουσιν διαστροφὰς καὶ μεγάλαν ζωοτικότητα, τὴν ὅσταν διαστροφὴν διακρίνει τοῦ χειμῶνος καὶ εἰνε ἐτοιμία ὅπως ἐλπίσιν τὸν ἐπομένον ἀνέσθιν.

Ἡ σκωρία τοῦ οἴτου προβάλλει ἐπὶ καὶ ἄλλα φυτὰ, εὐτυχῶς ὁμως μὴ θνήσκοντά, ὡς τὴν βαρβερὶαν κοινὰς παραπαισιν ἡ βαρβερὶα τοῦ βούλγαρος ἡ βουδῖγγλιν σον καὶ τὸν ῥάμνον κοινὰς καλὸυλλοράκων πετραγκαθῆναι, θανῶντάτα δὲ καὶ ἄλλ' ἀνέχοιτο. Ἐπὶ τὸν φυτῶν τούτων σταὶ ἡ σπορὰ τοῦ οἴτου εἰνε ἄμμος, ἡ σκωρία διερχεται τὴν πρώτην γενεάν καὶ τοῦτο εἰνε ἄξιον σημειώσεως διὰ τὸν προσηνόμενον νὰ καταπολεμήσῃ ταύτην. Τὰ φυτὰ ταῦτα ὅπου καλλιεργεῖται οἴτος πρέπει τελείως νὰ καταστρέφονται.

Ἐκτός τῆς σκωριάσεως τοῦ αἵτου ὑπάρχουν 700 περίπου ἄλλα εἶδη σκωριάσεως προσβάλλοντα πάντος εἴδους φυτά. Οὗτοι ὑπάρχει ἡ σκωρία τῆς χρίτης (*Fuccinia* *Hordei*), τῆς βρώμης (*Fuccinia* *Avenae*) ἡ σκωρία τῆς αἴρας κοινῶς κουντοῦρας (*Fuccinia* *Mira*) κλπ. Πάντα ταῦτα τὰ εἶδη τῶν σκωριάσεων ἀναπτύσσονται ἐπὶ τοὺς ἴδιους ὅρους καὶ κατὰ τὸν ἴδιον σχεδὸν τρόπον ὡς ἡ σκωρία τοῦ αἵτου.

Ἡ σωφροσύνη τοῦ οἴτου ὡς καὶ πᾶν ἄλλο εἶδος σκοπιμότητος δὲν θεραπεύεται, εἰς ἑμὰς δυνατὴ ἢ ἐν μέρει προλήπται τῆς ἀστυχείας ἐπὶ τοῦ παρόντος καμμία μεθόδος ἀποτελεσματικὴ δὲν ὑπάρχει διὰ τὴν τελευτὴν προλήπτην τῆς σκοπιμότητος. Ἡ ἀπολήπτης τοῦ πόσου, τὸ ράντισμα τὰν σπαρτῶν διὰ διαφόρων μηχανηματοκτονίων φαρμάκων ἢ ἀποτινάξεις ἐκ τοῦ φυλλώματος τὸν σπαρτῶν τῆς ὑγροσύνης διὰ τῆς μεθόδου τοῦ σπυνοῦ¹ καμμία πρακτικὴν ἀξίαν δὲν ἔχουν σταν ὁ καιρὸς εἴνε σινολογὸς διὰ τὴν ἀνέκτιστον τῆς ἀθενείας. Ἡ ἀκόλουθον μόνον μέτρον τῆς ἰσχυρῶς ἀσφαλοῦς περιόριστον εἰς τὸ ἐλάττωσιν τὴν ἐκ τῆς σκοπιμότητος ἤχηται κατὰ μέγας γυναικείας ποσότητας τοῦ κόπου να τὰ προσέχουν οἱ ἐν διασκευαμένοι.

α) Ἀποφυγὴ υπερβολικῆς χρήσεως νερῶν λικασμάτων. καθότι εἰς πλείστον δεικνύει ὅτι τὴ ἀγορία παύσει μεγαλειώτερον κίνδυνον καὶ ἀναπαύει ἐνταυτοτέρω τὸ σπαστὰ ζωρὰς ἀναπτύξεως - κεφαλῆται καὶ εἰς σπαστὰ ἄλλα ἐπιπλήνθηται μετὰ γὰρ ὅσους ζωϊκῆς κόπουν τὴ ἀζωογονίαν χημικῶν λικασμάτων. Ἡ μεγάλη χρῆσις ρυσορροπικῶν λικασμάτων εἰς ἐδάφη ποταμῶν καὶ ἐν τῇ ἐκ τῆς λιπανθέντα μετὰ ζωϊκῆς κόπουν τὴ ἀζωογονίαν χημικῶν λικασμάτων τῇ ἀκομίᾳ δι' ἀφρόνων λίμνῶν ποταμῶν ἀνισμελῆται ἐν Μεσσηνίᾳ, διὰ ἥδυνά τοι μεγαλὺς καὶ πενιουσιὸς τὸ πύρματι.

β') Γνωστού όντος ότι τόσον ή ύγρασία
της ατμοσφαιρας όσον και ή του εδάφους
ευνεργεί πολύ τήν ανάπτυξιν της σκληρίσεως
τά υπερβολικά πο-τόμα-τα των σιτηρών κα-
θ' ή κατά τά πολυόμβραχ έτη δέον νά απο-
σπένγονται.

γ) Τα ἀγροτόχορτα, ἅτινα ἀναφέραμεν, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ὡς εἵπομεν ἡ σκληρία διέρχεται τὸ πρῶτον στάδιον τοῦ βίου πηγῆς, καταστρέφονται.

δ) Λέγεται ότι τὰ πρῶτως σπειρόμενα
σιτηρὰ προσβάλλονται ὀλιγώτερον ὑπὸ τῆς
σκληρίσεως. Τὸ τοιοῦτον νὰ ἐξακριβωθῇ.
ε) Νὰ ἐξουρεθεῖν ποικιλίαι αὐ-
τηρῶν τοιαύτων ὥστε νὰ ἀντέχουν
παραπλήρως ἐπὶ τῆς προσβολῆς

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

• Ὁδὶνεν ἡμῶς καὶ ἔτερε ἡμῶν •

Ἰκνούμεν κατὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκδο-
νὰς λόγους καὶ προσχέσεις, ὅθρως καὶ συ-
κφαντὰς ἀληθείας ἢ ψευδεῖς ἀποφανερί-
ειδμεν προσηφισματῶν τῶν ἐνδιαφερό-
ντων αὐτῶν μνημῶν καὶ τὰ ὅτι ἔνεκα
ἡ λύσις τοῦ Ἐκκλησιολογικοῦ ζητήματος
ἐκρίνασεν ἕνας χρόνος καὶ ὅμως ἐπὶ το-
σοῦ θετικῶν δὲν εἰδόμεν· Ἄν διασπαθί-
ται ἡ Ἐκκλησιολογικὴ πεποιθὶς, Κύριος
οἶδε· με δεὶ ὅμως ἐγγραφῆσαν μένει τὸ
ἐντίπιστον, καὶ αὐτονομίαν τῶν πεποιθῶ-
ντων τούτων, κατὰ καρποῦσιν· Ὁ Θεὸς
καὶ ἡ ψυχὴ τῶν λέγει ἡ παροιμία· Ἐπει-
ὸν ποὺ παραφροσύνην εἰς τὴν προκει-
μένην περιστάσιν εἴνεκεν τοῦ διαφερόντος
καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦς λόγους ἐπεθυήσων. Πι
νοστήν αὐτὴ ζητηθῆσιν γνώμῃ, ἐξ Ἀθηνῶν
καὶ ὅπου διαφέρει ἄλλοι· Ποταὶ γνώμῃ
ἀπεκροταλλέσθωσαν ἀπὸ τὴν μελέτην αὐ-
τῶν· Εἶνε καμὸς πλέον· αὐτὴ τῶν
ἐν τῷ ζητημα αὐτῷ· Καὶ πρέπει να ση-

συνφέροντα, σὺδ' ἐστέτε θὰ λύσωμεν τὸ ζήτημα. Ἡ λύσις εἶνε τὸ πῖν. Αἱ εὐθύναι ἀρεῖται να λείψουν. Αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ, γαῖραι τε τοῦλάχιστον εἰς θέλουν τὴν λύσιν. Οἱ λαοὶ οὐ δέοται ἀπὸ κυροῦ ἀναρρίθων εἰς ἕλιν διὰ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, εἰ ἐπαθὺν σήμερον καὶ δὲν ἐργάζονται. Τὰ λόγια καὶ αἱ ὑποσχέρσεις τῶν πρὸς τὸν λαὸν θὰ μένουν λόγια γεγράμματα.

Ἐν ὀνόματι τῶν ὑποσχέρσεων σας, κύριοι οὐ βουλευτὰί, δώσατε ἕνα τέρμα εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰν ζήτημα, να ἡσυχάζωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ καθήκοντα ἀπὸ τὰ στήματα τοῦ κόσμου να ἰκανοποιηθῇ τὴν λαϊκὴν συνειδήσιν. Μὴ ἀφίστατε τὴν λαϊκὴν ἀντιλήψιν να πιστεύῃ ὅτι ἐκπατελλέσθε τὸν ἱερωτέρων τῶν ζήτημάτων. Μὴ τὴν ἀργολογίαν σας, μὲν τὴν σιγὴν σας, μὲν τὴν ἀδιαφορίαν σας, ἀφήνετε να νοηθῇ ὅτι ἡλίανται μίτην ἢ διὰ να σὰς τὸ πῶς καὶ ὑγίστερ ὠκύνει ὅρος καὶ ἔσκει μὴν.

Μονὴ Μαγαιῶν, 22 Ἰουνίου 1926.

‘O ‘AoyuigouSotene Mavafō

πάντως θὰ ἦνε ἀτελής. Μὲ τὸν φόβον δι

πάντως θα ήνε ἀτελής. Μὲ τὸν φόβον δι

